

OVERDENKING

'Vier feest!' – deze opdracht is het thema van deze Palmpasenviering dat de kinderen meekrijgen en doorgeven aan ons allemaal. We horen hoe Jezus met gejuich Jeruzalem wordt binnengehaald, de hele stad is in rep en roer, staat er. Er heerst er een uitbundige stemming. Maar is het niet vreemd om feest te vieren aan het begin van de Stille Week als je al weet wat er straks zal komen?

Vorige week zaterdag werd er in Trouw teruggekeken naar de Arabische lente van 2011. Een ongekend hoogtepunt. Wat leefde er toen een sterke hoop onder de mensen. Eindelijk zou er verandering komen, een einde aan onderdrukking, democratie zou haar intrede doen, mensen zouden in vrijheid kunnen leven. Drie toenmalige activisten uit Egypte, Tunesië en Syrië kwamen aan het woord en maakten de balans op. Alle drie moesten ze tot hun verdriet erkennen dat de beloftes van toen nog geen bewaarheid zijn geworden, en er in hun land nog veel vormen van onrecht en onvrijheid bestaan.

Ook dit verhaal van Jezus' intocht in Jeruzalem zal een heel andere wending nemen dan die juichende mensen op dat moment hadden gedacht. Het hoogtepunt zal omslaan in een dieptepunt. Juichen ze hier te vroeg?

Er zijn spreekwoorden die waarschuwen tegen voortijdige vreugde. Je moet de huid van de beer niet verkopen voordat hij geschoten is. Vogeltjes die te vroeg zingen zijn voor de poes. Verstandige woorden. En toch. We zullen allemaal onze persoonlijke ervaringen hebben met dat te vroeg juichen. Waarbij wat op dat moment reden voor grote vreugde was later heel anders bleek uit te pakken.

Verliefdheid die uit kan lopen op grote teleurstelling. Je dacht dat je gevoel je niet bedroog en dit voelde zo goed. Maar het ging toch helemaal verkeerd.

Een met intense blijdschap begroette zwangerschap die eindigt in een miskraam. Hoop en verwachting die bedrogen worden.

Na een periode van ziekte en behandeling is er de positieve uitslag van een onderzoek die betekent dat je weer gezond bent. Enorme blijdschap en opluchting die echter door de tijd worden ingehaald: de ziekte blijkt opnieuw te hebben toegeslagen.

Als je vanuit de teleurstellende ervaring van later terugkijkt op die eerdere emotie van blijdschap is het vaak met schaamte. Je voelt je verraden door jezelf. Je denkt: was ik maar nooit zo verliefd geworden. Had ik maar niet al die hoop gekoesterd en me zo intens verheugd op iets dat nooit werkelijkheid zou worden.

Had ik maar altijd rekening gehouden met het feit dat het mis kan gaan, had ik mezelf maar beter voorbereid op de klap die kon komen.

Maar wie zich van te voren indekt tegen alles wat er mis kan gaan verliest het vermogen om zich over te geven aan het moment.

Wat mij opviel in de gesprekken met die drie mensen die zich vaak met gevaar voor eigen leven in hadden gezet voor vrijheid en mensenrechten in hun land, was dat ze, ondanks hun teleurstelling over de huidige situatie, allemaal zeiden: Ik ben blij dat ik er toen bij was en mee heb gedaan, dat ik gedaan heb wat ik kon, al heeft het helaas niet geleid tot de blijvende verandering waar we toen op hoopten, het heeft toch wel iets goeds gebracht. En dat deze activisten geen van hen de moed helemaal heeft opgegeven.

Jezus lijkt hier ook wel een beetje op een activist, hij veegt de tempel schoon, omdat hij zo graag die tempel in zijn oorspronkelijke bedoeling wil herstellen. Die tempel is bedoeld om te bidden tot God, om je te richten op wat groter is dan jezelf en je eigen belangen en niet om eigen handeltjes te drijven. We zien hem hier in een moment van een heel sterke hartstocht.

Het verhaal van de intocht in Jeruzalem met de reiniging van de tempel is een momentopname. Een moment van een diepe gedrevenheid en overtuiging en van intense vreugde. En dat is juist het grootse ervan.

Ik herinner me nog goed een zin uit een boek dat ik vroeger als kind las, die is me altijd bijgebleven. Het is iets die een meisje in haar dagboek schrijft na een bijzonder mooie dag. Ze schrijft:

Soms is het of het leven een van haar dagen tussen de andere dagen uitlicht en tegen die dag zegt: 'Jou geef ik alles!'

Jij wordt één van die bijzondere dagen die in ieders geheugen blijven wanneer alle andere dagen allang vergeten zijn.

De vreugde die leeft in het heden, die dat heden als goed en zinvol omhelst, kome wat komt- dat is een geschenk van God. Ook al is het iets van het moment. Ook al kun je het niet vasthouden. Ook al volgen op zo'n dag van vreugde en diepe overtuiging ook andere dagen van moeite, van sleur, van verdriet en ontgoocheling. Want in die vreugde en overtuiging wordt iets onthuld dat wezenlijk is voor ons leven, waar we niet zonder kunnen, dat we heel hard nodig hebben om later uit te kunnen putten.

De dag dat Jezus de stad Jeruzalem bereikt, de plek waar hij al zo lang naar op weg is, kan niet anders zijn dan een dag van vreugde. Niet alleen ondanks maar ook juist vanwege alles wat er nog komen gaat. Wij zijn geneigd om dat verhaal van Jezus' intocht in Jeruzalem te lezen als een tragedie. De mensen halen hem als koning binnen en wij weten dat hij helemaal niet de koning is die zij in hem willen zien.

Ze juichen hem toe en ze weten zelf niet waarom ze juichen. Ze hebben geen idee van wat Jezus en ook henzelf te wachten staat. Misplaatste vreugde.

Maar is die vreugde echt misplaatst? Het is in hun vreugde dat mensen hier woorden zeggen over Jezus die veel verder zullen reiken dan dat moment, woorden die bewaard gebleven zijn, die zij zich veel later opnieuw zullen herinneren. En dan zullen denken: wat was dat waar. Het zijn woorden, en hoe wonderlijk is dat, die meer dan tweeduizend jaar geleden werden uitgesproken en hier vandaag in deze kerk opnieuw klinken. *Gezegend hij die komt in de naam van de Heer.* Het is in hun vreugde dat de mensen Jezus zegenen. In hun woorden en in dat gebaar ligt meer waarheid verborgen dan ze op dat moment zelf kunnen weten.

Deze mens die zij binnenhalen, die daar zo kwetsbaar op zijn armoedig ezeltje rijdt, komt inderdaad in de naam van God. Dat hebben ze heel goed gezien en gezegd. Dat hier een mens verschijnt op het wereldtoneel die er niet op uit is om te heersen, maar om te dienen. Helemaal, met alles wat hij is. Ergens las ik: 'De ware God geeft zijn vlees en bloed, afgoden eisen het jouwe.' Jezus geeft zichzelf, helemaal, en hoe ver dat gaat, dat zal in de komende week duidelijk worden.

Als de farizeeën tegen Jezus zeggen dat hij die juichende mensen en zingende kinderen het zwijgen op moet leggen, omdat hun lof voor hen veel te ver gaat, zegt hij: 'Hebt u dan nooit gelezen: door de mond van kinderen en zuigelingen hebt u zich een loflied laten zingen?' Dat is een verwijzing naar Psalm 8, waar gezegd wordt dat God door de mond van kinderen de macht van zijn vijanden zal breken. En ik moest denken aan een ander lied, een couplet van 'Niet als een storm als een vloed', dat toevallig deze maand in Kerknieuws genoemd wordt als iemands favoriete lied. 'Kinderen, armen van geest, mensen gelouterd tot vrede, horen de naam in hun hart, dragen het woord in hun vlees' klinkt het daar. Die naam klinkt door de mond van deze kinderen die zingend door de tempel huppelen en ze laten zich niet tot zwijgen brengen.

Het is goed dat de Stille Week begint met een moment van intense vreugde. Vreugde die al vooruit wijst naar het eind van deze week als we Pasen zullen vieren. De vreugde van Palmпасen is niet iets om later smalend over te doen, ook al moet zij nog door de diepte, verwarring en verbijstering heen. Net zo min als het enthousiasme dat Petrus tot Jezus laat zeggen: Ik zal u overal volgen, ik zal u nooit in de steek laten, iets is om smalend over te doen, ook al zal hij later heel anders spreken en zelfs zeggen: *Ik ken die man niet.* In dat enthousiasme ligt echtheid en waarheid, ook al blijft het bij een moment, het is een belangrijk moment dat niet verloren gaat. Later zal er op teruggerepen worden, dan wordt het opnieuw omhoog gehaald, zal het worden omgevormd en verdiept, maar iets van de oorspronkelijke vreugde blijft daarin bewaard.

Vreugde die door het verdriet is heengegaan, vreugde die weet van ondergang, diepe ontgoocheling en verlies, die zelfs door de dood heengaat, de vreugde die weer teruggevonden wordt, -dat is het verhaal van Pasen. Laten wij ons in de komende week overgeven aan dat verhaal, laten we onszelf laten meenemen in die beweging.